

nek. A fiatal barátok és szerelmesek tehát életben maradtak. A halászoknak nem volt ekkora szerencsájuk. A közeli halászfalu – Nocsikuppam – megszűnt létezni. A tengerparti templom állva maradt, de a halászkunyhók, a katamaránok és maguk a halászok elpusztultak. Akik életben maradtak közülük, azt mondták, hogy gyűlölik a tengert, és nem térnek vissza hozzá. Sokáig nehezen lehetett halat kapni a piacokon.

Idősb nem szerette azt a japán szót, amellyel megnevezték a halál vizeit. Az ő szemében a hullámok magát a Halált jelentették, és nem kellett másik név nekik. A Halál eljött a városba, eljött aratni, és elvitte Ifjabbat meg a sok ismeretlent. A hullámok nyomában erdőként vették körül a zajok és tevékenységek, amelyek elkerülhetetlenül követik a csapásokat: a jóságosak derék viselkedése, a kétségbeesettek és a hatalmasok ádáz viselkedése, a céltalanul áramló tömegek. Eltévedt a hullámnymorogásában, és nem látott semmit, csak a szomszédos, üres verandát, lent, az utcán pedig a lehajtott fejű lányokat. Híre jött, hogy D’Mello is az eltűntek közt van. D’Mello is elment. Talán nem halt meg. Talán egyszerűen hazament végre, az ő legendás Mumbái városába, az ország másik partjára, abba a városba, amely sem délen, sem északon nincs, hiszen határváros, a legnagyobb, a legcsodásabb és a legrettentőbb minden hely közül, a határok megalopolisza, a köztes hely. De az is lehet, hogy D’Mello megfulladt, és a Halál azzal, hogy lenyelte, megtagadta testétől a sír keresztény méltóságát.

Ő, Idősb volt az, aki könnyörgött a halálért. A Halál őt mégis életben hagyta, elvitt sok mást, elvitte még Ifjabbat és D’Mellót is, hozzá azonban nem nyúlt. A világ értelmetlen. Semmilyen értelem nincs benne, gondolta. A szövegek üresek, és az ő szeme vak. Talán ebből fennhangon is mondott valamit. Sőt lehet, hogy ordította. Az utcán álló lányok felnéztek rá, és a zöld madarak felrebbentek az aranyesőfárról. Aztán egyszer csak azt képzelte, hogy a szomszédos, üres verandán árny mozog. Felkiáltott:

– Miért nem én?

Válaszképpen az árny odalebbent, ahol Ifjabb szokott állni. A halál és az élet két szomszédos veranda volt. Idősb állt az egyikén, ahogy mindig, a másikon pedig Ifjabb, az árnyéka, a névrokona, sokéves hagyományaik szellemében vitakozott.

Takács Márton

GORCSEV IVÁN ROSSZ NAPJAI

első

tekintve szebb napjainkat, talán nem akkor kéne,
hogy eszembe juss, amikor reggelente gyalogolok
a végállomás felé, az erős vizeletszagban.
ne érts mindig félre, nem az illatod volt rossz,
és talán arról az italboltról sem illene ilyet mondanom,
ahová dolgaink végeztével éjjelente jártam.

egyre többet hibázom. legyen szó bevásárlásról,
vagy a hétvégi házibulikról, amiket rendszerint
végigülök a borfoltos konyhaasztalon, és arról
beszélék, milyen volt veled egy néma szeretkezés.
szóval a bevásárlásnál, ott is sokat elidőzöm
a szívbarát margarinoknál, van úgy, hogy
ki is próbálom őket, de idáig egyik sem használt.
most leginkább a hentespultban bízom, képes
vagyok órákat eltölteni özvegy bélánéval,
és a legvégén megkérni, hogy a fél kiló csirkemájhoz
még tegyen legalább harminc deka szívet.

persze ezek aligha segíthetnek rajtam, mert valahol
mindig észreveszek, például tegnap, amikor utaztál
a mozgólépcsőn, mögéd álltam, hallgattam,
ahogy időnként hamisan énekelsz.
aztán hívott valaki telefonon, és te úgy szóltál bele,
ahogy nekem szoktál. egy női hang válaszolt,
ez engem valamiért egészen megnyugtattott.

nem tudom, neked mi juthat eszedbe a szagomról.
remélem, nem a mindig hideg október,
és nem az északi szoba, ahol a legvégén sietve
megcsináltalak. néma voltál, és nem mentem el.
hajnalban felébredtem, néztem a hátadat,
megszámoltam az összes csigolyád.
az aljához érve utoljára eszembe jutott
egy másik lépcsőház, ahol a kezem először
az öledbe csúszott, egy kérdő mondat után,
már úton az első állítások felé.

Rácz Péter

A ST.-NAZAIRE-I KIKÖTŐBEN

mint móló és pillér közt a ritmusában megzavart hullám,
már nem a szél, de vizek lökdösik víznek egymást
tehetetlen, tíz méterre is felcsap, nem lehet, hogy
az ostromlott kőfal e heves kérlelésre ne adná
nanomilliméterét legalább, mégis áll szilárdan
száz éve és víz porlik föl szerte fehéren, válik a hab ismét
ólmos masszává lezuhantában, hogy erőre kapva őrzöngjön megint,

ketrecének rohanó vadállat, gyűjt majd pocskékol, rogy királyi halottként hullámsírba és támad bőszen, fröccsentve sós dühét a légből éjjel és nappal, majd megint éjjel s utána nappal örökre, ahogy a tudómet megjárt levegő oszlik lovagolva láthatatlan hullámon, hogy beszívd te is, mint én a tiéd, egyesülve nem várt kapcsolatban, ruhástul is meztelen két alak, széttárva karok és lábak, bőr párállik, küld sós nedvet a lágyan lebbenő függönyön át a légből az alvó testről, csak a hullámok fodró leple takar, kapdos alá újabb szellőket, erőt gyűjtve a dagályhoz, lég habozza a vizet, de mindezt a hold mozgatja, karja nincs, úgy csap mérgesen a mellvédhez mégis, zöld hajótest áll neki ellen, a tébolyult csapkodást testtömegével fékezve időre, tűnik el és van, tűnik el és van újra, játéka ennyi a tüneménynek mindig, rabul ejteni elég, ha lenyűgözve lenni vágsz, a tengerhez állj, vagy állhatsz bárhol megelégszel, ha sajnálnak is, majd légy boldog a meghaláskor

OTT BENT MÁR NEM ÜL

egy éve még csak, hogy hátát a hideg tűzhelynek támasztva két karja közül fejét kiemelte: nem tudott felállni szomorú majomszeme volt és azt mondta már nem baj, ha fázik, és nem fáj az éhség

elveszni készülő kutya várja, ami rá vár

ilyenkor nincs szó, csak közöny az állott levegőben és lassan múló idő

aztán a platnira tetted az ajándék bejglit többet oda nem mérsz, mondtad

Varga Mátyás

HERZELOYDE-HANG*m. i.-nak*

vétlen szál. ujjamra csomózva. alig enged. | húzom magamhoz, fejét a ruhámba. szorítom az ölembé. csak azt. | túrnám végig rövid haját. arcán a borostát. dörzsölném. | mind kettőnknek. | de még a bőrét akartam. hogy fájjon. mert ha van mód, majd el múlik. | és hogy nem jó neki. *itt* nem jó neki. már semmi. | félttem minden nappal. halogattam. | és hogy majd történik talán, ami meg ment. szerettem volna. | mint ha már rég óta csak haladék. és most fogyott el. egyszerre. | a test szagát, amit ki választ. érezni. | ha beteg lenne, vagy haldokolna, hogy siratnám. ha meg halna, gyászolnám. egyedül. | nincs, amit ki ne bírnék. mosdatnám, kötném. | és húztam magamhoz. túrtam bele. hamar ki csúszott. | szép a férfi koponya. szeretem fogni, tartani. simogatni. a formája. | húztam, de látszott, hogy nem jó neki. | feszes volt. az izmok nem engedik, gondoltam. várja, hogy. és hogy túl lenni akar csak. így volt leg rosszabb. erre gondolni. | simogattam a fejét, de nem oldódott. | ez már nem az, ami volt. hogy már az utolsó *után*. | váratlanul ott. mert az utolsó *akkor még* nem derült ki. | legalább *ez* lenne. mert így tudnám, mi ér véget. | öleltem a fejét. jól esett fogni. | simogattam a borostát. | fiam, kicsi fiam. mondogattam. de ezt inkább csak meg szokásból. | mert jobb volt. | az apját ennyi idősekorában még nem láttam. | férfiak szoktak ennyire. félni hirtelen egy másik férfi testtől. | ez az én húsom. hát még ez is meg csal. | és szorítottam, csókoltam magamhoz. | ismerős. ismeretlen. a kopaszra nyírt férfi fej. arca az ölemben. nincs szeme, szája. nem hall. annyira vétlen. | hogy jó lenne egyszerűen nem emlékezni. | de még nézni fog. valamit mond. úgy megy el. | vagy ha szó nélkül hátrál csak, ki lehet e bírni? akkor majd meg marad soká. és az ilyen nehezen kopik. el lep mindent. ki irt. | eressz el. eressz el, vétlen szál. | nem láttam apádat ennyi idősekorában. nem ismerlek benneteket. | öreg ember fejét még nem fogtam. | eressz el.